

پژوهش

هدف این پژوهش بررسی نگرش فارغ التحصیلان شاغل در بخش مدارک پزشکی نسبت به رابطه برنامه آموزشی و کار در بیمارستانهای وابسته به دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران، تهران و شهید بهشتی در طی سال ۱۳۷۸ بوده و به روش توصیفی - تحلیلی انجام شده است.

از آنجائیکه آموزش رشته مدارک پزشکی، مبتنی بر آموزشهای تئوری و عملی است، لذا بایستی این آموزش در مراکز دانشگاهی و مراکز درمانی تطابق داشته و مکمل یکدیگر باشند. یعنی دروسی مانند پذیرش و ترخیص، کدگذاری، آمار، بایگانی و مدیریت مدارک پزشکی که در دانشگاه بصورت تئوری بیان می‌شوند، با واقعیتهای موجود در محیط کار هماهنگی و مطابقت داشته باشند.

اطلاعات از طریق توزیع پرسشنامه در بین پاسخگویان و بصورت حضوری توسط محقق گردآوری گردیده و مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته است.

جامعه پژوهش را فارغ التحصیلان کاردانی و کارشناسی شاغل در بخش مدارک پزشکی تشکیل می‌دادند که در زمان انجام این پژوهش دارای حداقل یکسال و حداکثر هشت سال سابقه کار بودند. تعداد کل نمونه ۱۳۱ نفر بود که ۵۳ نفر از آنان کاردان و ۷۸ نفر کارشناس بودند.

نتایج پژوهش نشان می‌دهد که: بیشترین تعداد افراد مورد پژوهش در واحد بایگانی (۲۹/۷٪) و کمترین تعداد در واحد مدیریت (۶/۱٪) اشتغال داشتند. تقریباً نیمی از افراد مورد پژوهش کمتر از دو سال سابقه کار داشتند و افرادی که سابقه کار بیشتری داشتند اغلب در واحد مدیریت مشغول بکار بودند. این افراد تأثیر عواملی مانند "تجربه کاری"، "مجموع آموزشهای تئوری دانشگاه و تجربه کاری" را بر کیفیت انجام امور بخش مدارک پزشکی زیاد می‌دانستند. همچنین اکثر (۷۶٪) افراد مورد مطالعه معتقد بودند که میزان اطلاعات علمی و عملی کارکنان در حین خدمت اندازه‌گیری نمی‌شود.

سایر یافته‌های این پژوهش عبارتند از: در زمینه میزان کارایی دروس در میان دروس پایه کاردانی، فیزیولوژی و آناتومی (۵۲٪)، در میان دروس اصلی کاردانی، درس اصطلاحات پزشکی ۲۰۱ (۵۱/۹٪)، در میان دروس تخصصی کاردانی، درس کدگذاری بیماریها (۵۵/۴٪)، در میان دروس پایه کارشناسی، درس اصطلاحات پزشکی ۴۰۳ (۴۳/۸٪) و در میان دروس تخصصی کارشناسی، درس کدگذاری بیماریها ۴۰۳ (۵۷/۱٪) در اولویت اول قرار گرفتند.